

Skattefradraget i forbindelse med ejerboligen er ikke alene kun en fordel for den bedst stillede fjerdedel af befolkningen. Ordningen er også en klar politisk fordel for borgerskabet, idet ordningen skaber splittelse blandt lønarbejderne og dermed styrker højrekræfterne.

Splittelsen opstår, fordi det er lykkedes de borgerlige at bilde en masse parcelhusejere ind, at de med næb og kløer skal forsvare deres skattefradragsret, og at deres interesser derfor varetages af de højrepartier, som hindrer en skattereform. Og samtidig har mange lejere fået det indtryk, at der er en fundamental interesse modsætning mellem dem og parcelhusejere i bred almindelighed.

Begge dele er forkert.

Derfor er det en vigtig opgave at påvise over for parcelhusejere med almindelige eller små indkomster, at de i virkeligheden vil være bedst tjent med en hurtigst mulig aftrapning af rentefradraget, forudsat at det sker i et tempo, der sikrer, at de ikke tvinges fra hus og hjem, samt at de vil have betydelig fordel af en samtidig afskaffelse af lejeværdibeskatningen.

Vedrørende aftrapningstakten i bestående ejerforhold

Efter beslutningsforslaget vil rentefradraget blive aftrappet på en sådan måde, at boligudgiften ikke vil komme til at udgøre en voksende andel af reallønnen. Dette kunne dog i sig selv være slemt nok, nemlig for den gruppe ejere, der lige har købt hus, og hvor rentefradraget derfor vejer tungest. Disse er imidlertid sikret gennem forslagets punkt 2 b., idet aftrapningen for disse ejeres vedkommende ikke skal ske i en takt, der er hurtigere end efter de nugældende regler (forudsat at lejeværdien ændredes i takt med prisudviklingen, og at der ikke forekom belåning af værdistigningerne).

Forslagets punkt 3 sikrer, at ingen stavnsbindes som følge af aftrapningen af fradraget, idet dette »flytter med« ejeren over i den nye bolig.

Virkningen på ejerboligbyggeriet og prisdannelsen på ejerboligmarkedet

Priserne på de eksisterende ejerboliger vil givetvis falde voldsomt, når skattefordelen afvikles. Dette vil ikke komme de nuværende ejere, der netop har købt for dyrt, fordi skattefordelen er blevet kapitaliseret, til skade (hvis ejeren på et tidspunkt ønsker at flytte, vil vedkommende få

betydeligt mindre for sit hus, men kan jo også købe et tilsvarende billigere hus i stedet). Det vil dog naturligvis komme dem til skade, som ønsker at spekulere i værdistigninger. Desuden vil det naturligvis betyde væsentligt mindre profitter til banker, private pengeudlånere, byggeselskaber m.v., der hidtil har kunnet udnytte, at huspriserne som følge af rentefradraget er blevet presset i vejret.

Ud over denne gavnlige virkning vil en væsentlig reduktion i huspriserne jo mindske inflationen, hvilket arbejderklassen i høj grad vil have fordel af.

Forslaget vil imidlertid også have den virkning, at ejerboligbyggeriet vil gå i stå.

Da der er brug for en væsentlig stigning i boligbyggeriet og ikke et fald, skal forslaget derfor ses i nøje sammenhæng med det samtidigt fremsatte beslutningsforslag om at sikre et samlet årligt nybyggeri på 40.000 boliger!

Efter dette forslag vil den almennyttige sektor erstatte det ejerbyggeri, som falder væk, idet den almennyttige byggekvote simpelt hen forhøjes, således at der sikres opført 40.000 boliger om året.

Selv med meget forbedrede støtteordninger til det almennyttige byggeri vil det kræve langt mindre tilskud fra det offentlige at sikre byggeriet på denne måde end ved at satse på at opretholde eller udvide ejerboligbyggeriet med den nuværende rentefradragsordning.

Provenumæssige virkninger

Afskaffelsen af lejeværdibeskatningen vil give staten et indtægtstab på omkring ½ mia kr. om året. Afviklingen af rentefradraget vil kunne betyde en årlig indtægtsstigning på ca. 1 mia kr. i omkring 10 år (alt efter hvorledes afviklingen konkret kommer til at forløbe). Allerede det første år vil der således være et »overskud« for staten på ½ mia kr., det andet år ca. 1½ mia kr. osv., til hele rentefradraget er aftrappet.

Disse forøgede statsindtægter giver altså mulighed for at gennemføre en social omfordeling af boligstøtten til gavn for arbejderklassen og de dårligst stillede og uden at medføre en forøgelse af den direkte personbeskatning.

Med hensyn til en mere fyldig gennemgang af forslagens konkrete virkninger kan henvises til bemærkningerne til det i folketinget i marts 1980 fremsatte forslag, som er omtalt i indledningen til bemærkningerne til forslaget.